

никъ, но до това врѣме бѣ възстановена походната телеграфна жица, която съединяваше отряда съ армията. Справедливостта и дългътъ изискватъ да се каже тукъ, че възстановлението на тази жица се дължеше и прави особенна честъ на телеграфиститѣ-доброволци отъ съсѣднитѣ т. п. станции, на които лица, за съжаление, имената не помня. Първата депеша, която донесе този импровизиранъ телеграфъ, бѣ съ таково съдѣжаніе: „жертвувайте отряда, за да спасете отечеството“. Капитанъ Кисовъ събра по-старшитѣ офицери, между които бѣхъ и азъ (всички бѣхме на коньотѣ си), за да съобщи съдържанието на телеграммата и даде разпореждане за бой.

— „Г-да, — каза той слѣдъ прочитанъето телеграммата. — Срѣщу насъ стои една цѣла дивизия съ кавалерия и артилерия; но при всичко, че нашия отрядъ е много по малочисленъ, освѣнъ гдѣто нѣмаме нито едно орѣдие*) и никаква почти кавалерия, ний ще се хвърлимъ върху неприятеля и ще го атакуваме, па ако ще би нито единъ отъ насъ да не остане живъ Дългътъ къмъ Отецеството изисква това отъ насъ; зарадъ това, заповѣдвамъ: 4-а дружина отъ Бдинския полкъ и доброволцитѣ да излѣзжтъ въ първа линия, какъто слѣдва: доброволческата дружина на дѣския флангъ, Бдинцитѣ — на лѣвия; първа дружина отъ струмцитѣ — въ резервъ на доброволческата и втора дружина въ резервъ на Бдинцитѣ, а Радомирската опълченска дружина — въ отрядний резервъ“.

*) Бѣше изпроводена една батерея отъ София (кап. Златарски), за да вземе участие въ това дѣло; но тя не стигна въ врѣме по причина, която ще видимъ при описанието на боя.